

шено се заоглеждали по-далеко. Сърната напръгвайки последни сили станала, печално заблѣяла и се повалила на тревата. Сърненцата се хвърлили къмъ майка си и, бутайки се едно друго, хвърлили се къмъ вимето ѝ. Като посукали една минута, тѣ изплашено избѣгали на страна: на муцункитѣ и на устнитѣ имъ имало кръвъ. Сърната издала жаленъ стонъ, — нѣжниятъ погледъ на замъгленитѣ ѝ очи падналъ на сърненцата — последенъ, прощаленъ погледъ, пълненъ съ участие, тъга и майчина скръбъ. Устнитѣ ѝ потреперяли, отъ очитѣ ѝ потекли сълзи. Тя се протегнала и устремила угасващъ погледъ къмъ залѣзващото слънце. Какво имаше въ този погледъ: молба, оплакване или жажда за забрава, покой отъ страданията, трудно бѣше да се отгатне. . . Още веднажъ потреперяла, тя съ цѣлото си тѣло и . . . затихнала. Сърненцата отново се хвърлили къмъ майка си, помирисали я, захванали да ближатъ угасналитѣ ѝ очи, да мърдатъ неподвижната ѝ глава, да мушкатъ муцункитѣ си въ гърдитѣ ѝ, но сърната не мърдала. Сърненцата заблѣяли жално, отстъпвали, отново се приближавали до майка си, отново я бутали, като че ли искали да я дигнатъ, искали да чуятъ майчиния гласъ, ласкавъ и нѣженъ. Сърната лежала неподвижно. . . Угасналитѣ ѝ очи не гледали. . . Поривистото дишане на сърненцата и нѣжното имъ лизане не извикали животъ въ сърната. Този животъ отлетѣлъ — животното застинало.

Бадмай стоялъ недалечъ отъ сърната и видѣлъ, какъ тя умираше; видѣлъ какъ сърненцата безсилно се бѣхтали. Той стоялъ неподвиженъ. Изведнажъ сърнетата обърнали главитѣ си къмъ него, устре-

мили върху му умоляющи погледи, пълни съ отчаяние и Бадмай се опомнилъ отъ тежката забрава. Той кротко се приближилъ до сърнетата, изтрилъ съ полата на кафтана*) си кръвта отъ муцункитѣ имъ и ласкаво ги помамилъ следъ себе си. Тѣ довърчиво тръгнаха следъ него, като напуснати деца.

*) Горна дреха.